



Tijd voor leuke dingen

Meer aandacht en tijd voor de bewoners. Verpleeghuis Ter Schorre in Terneuzen heeft met extra geld van het Rijk zes ondersteuners aangenomen die leuke dingen met de bewoners doen en de taak van de verzorgers iets verlichten. Daardoor heeft Anita van Antwerpen nu tijd om de nagels van mevrouw Vincent te lakken. ■ WEEKEND 12

REPORTAGE WAAR GEBRUIKEN VERPLEEGHUIZEN EXTRA GELD VOOR?

'De mensen weten: die komt voor mij!'

Miljoenen heeft het Rijk uitgetrokken om de kwaliteit van de verpleeghuiszorg te verbeteren. Ter Schorre in Terneuzen heeft het geld gebruikt om **het leven van hun cliënten net wat meer kleur te geven**. Een manicure, een rondje op de fiets: daar is weer tijd voor.

Martijn de Koning

Een doordeweekse middag in één van de woningen van zorgcentrum Ter Schorre. Zorgondersteuner Petra Buytenhek leest de krant met mevrouw Mieras. Een paar stoelen verderop verfraait collega Binta Fadiga de nagels van mevrouw Janse. Normaal? Nu weer wel. Maar dat was het lange tijd niet.

Het zorgcentrum in Terneuzen kon mensen als Petra en Binta in dienst nemen dankzij het extra geld dat het Rijk beschikbaar stelde voor verbetering van de kwaliteit van de verpleeghuiszorg. Van de 435 miljoen euro ging ook een paar miljoen naar zorgorganisatie SVRZ, waar Ter Schorre onder valt.

Van het grootste deel van dat geld nam SVRZ extra mensen in dienst. Die leveren niet in eerste instantie reguliere zorg, maar doen de 'extraatjes' waar de verzorgenden maar weinig aan toe komen. Ongeveer een kwartier méér tijd en aandacht per dag krijgt elke bewoner nu, vergeleken met voorheen. Waardoor er dus tijd is om met mevrouw Mieras de krantenkoppen door te nemen, en om de nagels van mevrouw Janse te verwennen.

Variatie

Petra Buytenhek werkt ruim een half jaar bij SVRZ. Ze is één van de zes ondersteuners die de organisatie bij Ter Schorre in dienst nam. En dat is wel even ander werk dan ze de afgelopen dertig jaar heeft gedaan. „Ik werk al heel lang in de zorg, maar was altijd echt aan het zorgen. Was- sen, helpen bij het eten, aankleden... Ook mooi en belangrijk werk”, benadrukt ze. En dat soort basale dingen doet ze nog steeds af en toe, naast de

“**Die meneer rijdt me overal heen. Ik krijg er niet gauw genoeg van, hoor**”

- mevrouw Mieras, bewoonster

ondersteuning. „Deze variatie is mooier. Omdat je net wat extra's kan brengen.”

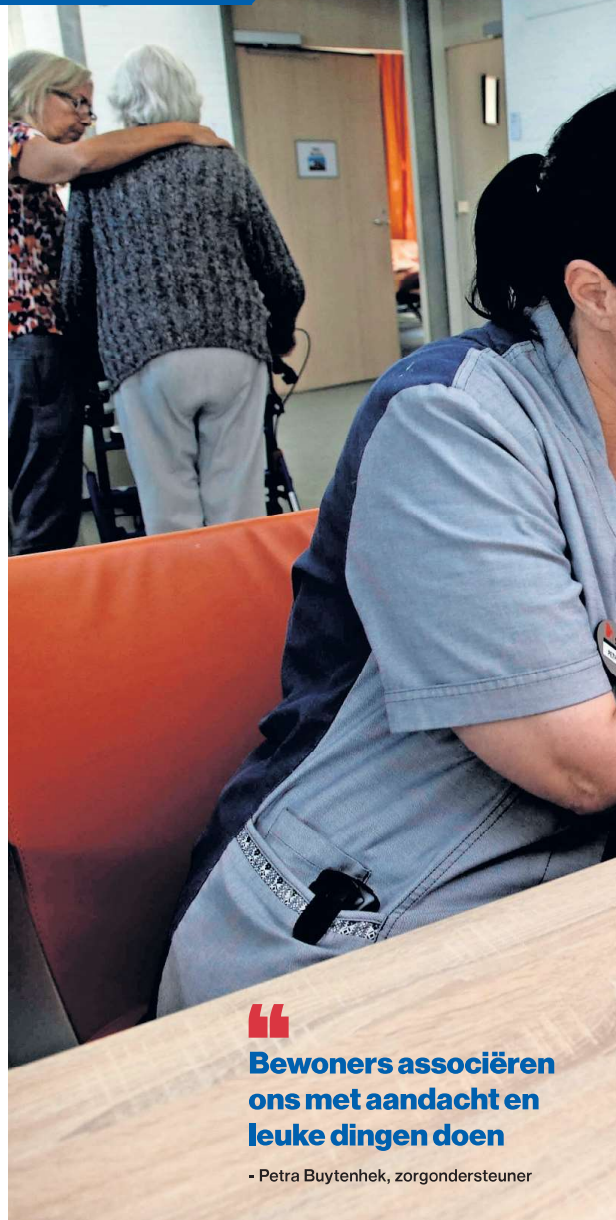
Petra gaat elke dag een aantal van de twintig woningen bij Ter Schorre af. Daar wonen per huis zes of zeven mensen. „Ik bespreek daar met de verzorgenden wat ik met wie kan doen.” En dan wandelt ze een stukje, of ze leest de krant voor. „Dat iemand die zelden lacht, dan een kleine glimlach op zijn of haar gezicht krijgt. Dat je iemand die zelden visite krijgt, wat persoonlijke aandacht kan geven. Dat is al genoeg.”

Meer handen

Die extra aandacht, daar kwam het de afgelopen jaren te weinig van, erkent verzorgende Anita van Antwerpen. „Het is wel heel fijn dat er nu een collega als Petra bij gekomen is. Het zorgt ervoor dat bewoners lekker in hun vel zitten, wat goed is voor de sfeer. En ik merk dat ik zelf ook net wat meer ruimte krijg om wat extra's te doen, simpelweg omdat er meer zorg handen beschikbaar zijn. Dat maakt dat ik zelf ook met meer voldoening mijn werk kan doen. Je hebt niet meer zo snel het gevoel dat je te kort schiet.”

Sommige verzorgenden waren het bijna ontwend om 'leuke dingen' te doen met bewoners, constateert teamleider Marion Geluk. „Door de nieuwe ondersteuners beseffen ze dat ze ook op die manier met onze cliënten bezig mogen zijn. Het zorgt voor een omslag in het denken en in het benaderen van cliënten.”

De teamleider draait er niet omheen. Natuurlijk: de werkdruk nam de afgelopen jaren enorm toe. „Vooral doordat mensen tegenwoordig pas hier komen wonen als ze erg veel zorg nodig hebben. Maar we moeten met z'n allen niet in de reflex schieten van 'vroeger was alles beter', benadrukt ze. Neem nou die



“**Bewoners associëren ons met aandacht en leuke dingen doen**”

- Petra Buytenhek, zorgondersteuner

vaak zo verfoeide administratie. Die helpt juist het werk van de nieuwe ondersteuners mogelijk te maken. Er is tegenwoordig veel meer aandacht voor de mens achter de bewoner”, benadrukt ze. „Vroeger boden we in principe iedereen hetzelfde aan. Nu brengen we uitgebreid in kaart hoe iemands leven eruit zag voordat hij hier kwam: wat zijn gewoonten waren, wat hij leuk vindt om te doen...”

Koelienpoep

En dus hoeft niet iedereen 's ochtends gewassen te worden, maar kan dat ook best om vier uur 's middags. En neem je een bewoonster mee naar de tuin als je weet dat ze vroeger van tuinieren hield, ook al zie je misschien niet meteen dat ze daar behoefte aan heeft. 'Iemand neemt z'n oude leven mee naar hier', geven de medewerkers aan. Ze vertellen over een dementerende man die altijd op een boerderij had geleefd en in het zorgcentrum maar niet tot rust kwam. Tot iemand het idee kreeg een emmertje koelienpoep op z'n kamer te zetten. Het hielp meteen. 'Meebe-



▲ Binta Fadiga neemt de nagels van een bewoner onderhanden.

wegen met onze cliënten', noemt de teamleider dat.

Inmiddels kroelt Petra samen met mevrouw Mieras met de huispoes. Althans: poes is van een buurvrouw,



Meer aandacht voor bewoners Zeeuwse zorginstellingen

Jeffrey Kutterink

Vlissingen

Zeeuwse bewoners van verzorgingshuizen merken duidelijk dat er extra geld is. Ze krijgen meer aandacht en komen weer vaker buiten.

Van de 435 miljoen euro die dit jaar extra naar verpleeghuizen gaat, krijgen Zeeuwse instellingen vele miljoenen. Die hebben allemaal gekozen om extra personeel aan te nemen of medewerkers meer uren te laten draaien.

Zorggroep Ter Weel (Noord- en Zuid-Beveland) heeft daarnaast alle 268 bewoners 100 euro cash gegeven om een wens in vervulling te laten gaan. Zo kon een oud-touringcarchauffeur nog één keer met zijn familie in een bus door Zeeland rijden. Een andere bewoner kreeg eindelijk de kans oliebolletjes te bakken in een professionele kraam. Verder levert het gebruik van een nieuwe administratie-app medewerkers tijdwinst op.

Ook ZorgSaam (Zeeuws-Vlaanderen) en WVO Zorg (Middelburg en Vlissingen) hebben geïnvesteerd in extra personeel. ZorgSaam heeft gekozen voor de inzet van 'professionele buurvrouwen'. Dat zijn verzorgenden die even een praatje maken met bewoners, mensen helpen als iets niet lukt of langsgaan als iemand zich al een tijdje niet heeft laten zien.

Ouderen in zorgcentrum Cleijenborch in Colijnsplaat worden vaker meegenomen om een ijsje te eten, een kop koffie te drinken of naar het strand te gaan. Dat kan nu, omdat stichting Ouderenzorg Noord-Beveland de zorgassistenten vaker kan inzetten.

Eilandzorg Schouwen-Duiveland (Zierikzee) heeft tien zorgassistenten aangenomen. „Daardoor kunnen we mensen helpen bij bijvoorbeeld het opruimen van de kamer en het doen van de afwas en kunnen we ze begeleiden bij activiteiten”, vertelt directeur Arie Pinxteren. „Het extra geld maakt zeker veel uit. Zorg is een klein onderdeel van het leven van alledag. In de verzorging gaat het om meer dingen dan wassen en aankleden alleen. En daar is nu tijd voor.”

Ook voor bewoners van de Cederhof in Kapelle is het leven aangenamer. Zij wanen zich in het van het rijksgeld verbouwde verzorgingshuis weer in de jaren 50 en 60. Daardoor voelen ze zich volgens het verzorgingshuis prettiger, is de sfeer in de huiskamers meer ontspannen en zitten medewerkers daardoor ook beter in hun vel.



▲ Ondersteuners Petra Buytenhek en Binta Fadiga overleggen: wie gaat wat doen, met welke cliënt?

maar vindt het in Ter Schorre blijkbaar een stuk gezelliger. „Die lieverd loopt hier steeds binnen”, vertelt mevrouw Mieras. „Hij vindt mij ook lief, kijk maar.” Ze is gewend aan dieren,

vertelt ze. „Mijn vader werkte op een boerderij, ik kwam daar graag. En later hadden we thuis een bouvier. Als ik kon, nam ik weer een hond. Maar dat gaat natuurlijk niet hier.” Nu we

het toch over vroeger hebben: ze fietste zo graag, vertelt ze verder. „Heel vroeger van Breskens, waar ik woonde, naar Maldegem om te gaan dansen. En later ook overal heen. Ik kon niet autorijden, weet u.”

Duofiets

Als ze kon, zou ze het nog steeds doen, dat fietsen. Gelukkig mag ze regelmatig mee op een duofiets. „Die meneer rijdt me overal heen. Ik krijg er niet gauw genoeg van, hoor. Dan wil hij eigenlijk terug, maar zeg ik: ‘stop hier nog maar een poosje. Ik heb geen haast!’ Maar liever fietste ik natuurlijk zelf nog.” Heel even glijdt een schaduw over het gezicht van de kwieke vrouw. Petra ziet het en streelt haar hand. Mevrouw Mieras herpakt zich meteen. „Kom zeg, zó erg is het nu ook weer niet hoor”, klinkt het gedecideerd.

„Tja, raak maar eens bij iedereen de juiste snaar”, lacht Petra. „Iedereen reageert anders. Maar cliënten zijn wel altijd blij als ze ons zien. Ze associëren ons met aandacht en leuke dingen doen. De mensen weten: die komt voor mij!”

▲ Petra Buytenhek leest de krant met mevrouw Mieras.

FOTO'S CAMILÉ SCHELSTRAETE